

Poetisk barneperformance

Levende Dukkens nye forestilling *BallRom* tilbyr noe så sjeldent som en performance for småbarn. Forestillingen står som en befriende motvekt til den sterke realisme- og eventyrtradisjonen vi har i norsk barneteater, skriver vår anmelder, Elisabeth Leinslie, etter premieren i Asker kulturhus i Akershus lørdag.

Anmeldt av [Elisabeth Leinslie](#)

Forestillingsnavn: BallRom

Spillested: Asker Kulturhus

Av og med: Levende Dukker – Knut Alfsen og Agnes Schou

Regi: Espen Dekko

Scenografi: Thomas Hestvold

Målgruppe: 0-3 år

To voksne spretter lekent ball til hverandre. Bak dem står en innbydende installasjon av sykkelhjul, renner, rør, små dører og en gammel gummistøvel. På gulvet triller en mengde tennisballer i ulike farger. Stemningen er rolig, trygg og lekpreget.

Utforskende ball-lek

Dette er hva barna møter når de kommer inn i Multisalen på Asker Kulturhus. Forestillingen heter *BallRom* og det er nettopp et ballrom vi har kommet inn i. I et rolig tempo eksperimenterer aktørene (Alfsen og Schou) med forskjellige typer baller. De undrer seg og prøver ut ulike bruksløsninger. Tennisballene er de mest vanlige ballene, for de er det flest av og de hører til forestillingens midtpunkt, installasjonen. Thomas Hestvolds underfundige installasjon fungerer som en ballrenne med lyd og bevegelser. Den fungerer ikke alltid, så aktørene drives til å prøve ut forskjellige metoder for å få den til å virke. Når ballen en sjelden gang uten besvær triller helt fra gummistøvelen, gjennom plastrøret, på rennene, rundt sykkelhjulet og ned i esken på bunnen, er gleden stor. Aktørene er tydelig engasjerte i sin utforskende lek med ballmaskinen. Hvorvidt barna er like engasjerte er vanskelig å si. Noen viser åpenlys interesse, mens de fleste sitter helt stille.

Lekdramaturgi

Når det så dukker opp andre type baller, som badeballen, bæsjeballen, diskoballen og plastikkballen, trigges en undring over hvor de hører hjemme. Det er da ensembles alltid så fascinerende dyredukker kommer på banen. Plastikkballen hører til en naiv dukke som er ekspert i ballkunstner. Bæsjeballen er de taslende billenes. Badeballen er den lille sjarmerende selungens, som ivrer etter å kaste ball med barna. Og diskoballen er pelikanens, som samler baller i nebbet sitt.

Dukkesekvensene er lett gjenkjennelige og når barna i tillegg får kaste ball med selungen og pelikanen livner de til. Det deltakende regigrepet er kjent innen barneteater, og vanligvis brukes grepet til at barna skal fungere som medhjelpere til å føre historien videre. I *BallRom* er det derimot ingen historie å føre videre. Forestillingen består av en rekke små hendelser som ikke hører sammen i narrativ forstand. Dramaturgien er snarere bygget på en logikk som speiler småbarns lek. Små hendelser som en ball som ruller, oppdagelsen av en ny dør i kassen eller en lukt som plutselig siver ut i rommet overtar aktørenes oppmerksomhet, avbryter sekvenser og driver forestillingen i nye overraskende retninger.

Poetisk performance

Barnas tidvis reserverte reaksjoner har antagelig en sammenheng med forestillingens form. Den ligger nærmere performance-sjangeren enn teatret, og det er sjelden vare for småbarn. I scenisk sammenheng er nok småbarn (og deres respektive voksne) mer vant til å se voksne kle seg ut og spille karakterer enn å se voksne leke og utforske på samme måte som dem selv. Det kan være vanskelig å forstå, for både barn og voksne som ikke er vant med denne formen, at det fremdeles dreier seg om spill, og ikke minst poesi.

BallRom er nemlig en forestilling som først og fremst taler gjennom et lekende poetisk språk. Et scenespråk Levende Dukker har lang erfaring med, og et godt grep om. De lager verken pedagogiske

forestillinger eller eventyrspill, men skaper mangetydige universer som oppfordrer til barnlig undring. Levende Dukkens produksjoner generelt og *BallRom* spesielt, fungerer med andre ord som en befriende motvekt mot den sterke realisme- og eventyrtradisjonen vi har i norsk barneteater.